

ИВАН ВАЗОВ

РЕПЕТИЦИЯ

chitanka.info

Третият акт на драмата се изигра при ръкопляскането на публиката. Четвъртият, който беше най-важният, пълен с много движение и критически ситуации, щеше да се почне след един четвърт. Извътре сцената, при спуснатата завеса, с голям тропот променяха декорацията: трябваше да представят един площад в Севилла... При изхлузените кулиси, до ламбата, натрупани актьорите: едни с книги в ръка, преговаряйки за последен път ролята си, други — улисани в шумни приказки, в които често пробиваха раздражени ноти. Скоро глъчката сдоби остър характер.

— Аз пък те съветвам, Бартович — казваше един дълъг, бледолик актьор, облечен във вехтък средновековен костюм, с някаква чудата капела с перо на главата — да пазиш приличие и да не си позволяваш много...

— Това е ролята, господин Влъхвов; ролята ми предписва нежност и аз постъпвам нежно... На сцената доде сме, ти трябва да забравиш, че си мъж на Даринка; тя е само дъщеря на Дон Фернандеца, а аз съм неин любовник. Тебе ти стига, дето си цар... Всеки ролята си... — отговаряше един нисък, рус, грапав момък, облечен също с костюм на испански гранд, с лице нацапано с дебел пласт белило и пудра.

— Нежност-нежност — подземаше царят, — но защо я прегръщаш истинската? Ти даже веднъж я цалуна по ухото, Даринка се дръпна, а ти искаше по устата! Забранявам ти, господине!

И царят доби свиреп вид.

— Бартович — обърна се към испанския гранд един друг актьор, който изпълняваше службата и на режисьор, — на сцената подобни движения, които показват нежност, любов и пр., се правят присторени... Ти само показваш вид, че прегръщаш, а в същност не се долепаш... Влъхвов има право.

— Разумява се, разумява се: „На голо шега не бива“ — обади се отгатак един друг глас.

Бартович изгледа презрително режисьора.

— Моля, урок не ща... Ти когато отиваше, аз се връщах... Колкото за в мимиката, господине, там аз съм гений.

Режисьорът погледна съжалително „гения“ и, без да му възрази, обърна се към царя:

— Влъхвов, и на тебе позволи да ти направя една нужна бележка. Защо гледаш в сцената така кръвнишки? Гледай, напротив, ухилено, усмихнато. Тъй ти следва.

— Аз знам, знам хубаво... Но тури се на моето място, когато този будала си позволява да прави скандали пред публиката.

— Млък, че ти изпивам кръвта! — изкряска Бартович и цял позеленя даже през белилото си.

— Не ревете там толкова като магарета, почтени господа! — обади се един друг дебел испанец, около когото владееше една лека атмосфера от винена миризма...

— Дигобайчев! — забележи режисьорът на носителя на винената атмосфера. — Ти, я прочети си още веднъж репликите... Ти одеве, без да слушаш суфльора, приказваше работи, които хич няма в ролята ти... Нямах право да съчиняваш.

— Ти, господине, още трябва да ме похвалиш, че не се смуцавам като папин, а ми тече из устата.

— Па остави турските. Драмата е из испанския живот, а ти: „динини иманънъ!“ Какви са тия читашки псувни?

— А кому ръкопляска публиката? — попита Дигобайчев гордо.

— Тя ти ръкоплеска, че я размиваш — озова се един актьор, облечен в расо на инквизитор; — смеят му се, а той излазя с червената си муцуна и се кланя, кланя... — И инквизиторът си изкриви лицето карикатурно.

— Бре, нищожно животно, тебе кой те пита бръснат ли е владиката? — изрева Дигобайчев и се спусна с юмрук към инквизитора.

— Господа! — викаше режисьорът към двамата. Но в същия миг от другата страна царят и испанският гранд се счепкаха и се уловиха за косите; при тоя сигнал ратоборният жар зарази и останалите. Уловиха се с юмруци и с плесници инквизиторът и Дигобайчев, като увлякоха в борбата и ония, които преговаряха. Сякаш че демон някой влезна в телата на актьорите. Всичките ядове, зависти, злъчки на наранени самолюбия, накупели в гърдите им един против други, сега избухнаха в бесен неудържим бой. В продължение на една минута из кулисите и из сцената плющяха само удари от бушници и столове, размесени от псувни и от писъците на актрисите, затекли се да разтърват мъжете си или да им помагат в борбата.

В залата всичкият тоя смесен шум привлече вниманието. Публиката впери очи към завесата, тя искаше да разгадае какво произхождаше отгатак. Някои затропаха с крака.

— Това не първи път бива с нашите господа актьори — обърна се към другите един прекарал господин с простодушно лице, бузесто и с побелели бакенбарди; — не си учат навреме ролите, ами в антрактите все, пред самото излизане. Сега правят репетиция сбиването на тълпата в Севилла... Барем по-ниско.

В това време през дупката на завесата едно око погледна към оркестъра и чу се глас:

— Музика!

Оркестърът гръмна и заглуши шума от репетицията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.